

Onbedwingbaar verlangen naar liefde

door Oene Kummer

Rouw siert Electra is een Griekse tragedie in de vormgeving van een Amerikaans familiedrama. Regisseur Ivo ten Hove stopte het klassieke toneelstuk van Eugene O'Neill uit 1931 in een nieuw jasje, zonder dat de uitvoering van Toneelgroep Amsterdam daardoor aan zeggingskracht heeft verloren.

Toch ging de productie van *Rouw siert Electra* aanvankelijk niet over rozen. Het conflict tussen Van Hove en zijn acteursploeg liep zelfs zo hoog op dat de groep een brandbrief schreef, waarin men zich beklagde over het moeizame contact met de artistiek leider.

Dat neemt niet weg dat *Rouw siert Electra* Van Hoves beste regie van de laatste tijd is. Hoewel de regisseur respect afdwong met zijn eigenzinnige bewerking van Tsjechovs *Drie Zusters*, is het duidelijk dat de tragedie hem op het lijf is geschreven. Niet alleen is Amerikaans drama altijd zijn specialiteit geweest, hij regisseerde O'Neills stuk ook al eens in het begin van zijn carrière. Dit keer maakte Ger Thijs een nieuwe vertaling, die de kracht van het stuk vangt in goedlopende zinnen.

Rouw siert Electra is gebaseerd op de *Oresteia*, zo'n oude Griekse tragedie waarin de goden de mens

het leven zuur maken. In de versie van O'Neill zijn de goden vervangen door onbeheersbare psychische demonen, die de personages uiteenrijten, als soldaten die op het slagveld worden getroffen door vijandelijke kanonskogels.

Centraal staat de welgestelde familie Mammon, waarvan de leden elkaar niet alleen geestelijk naar het leven staan, maar ook bereid zijn de daad bij het woord te voegen. Hoewel de personages zich consequent van hun naarste kant laten zien, kun je toch enigszins met ze meeleven, omdat hun acties voortkomen uit een immens en onbedwingbaar verlangen naar liefde.

Zo hoopt de uit de oorlog terugkerende Ezra (Pierre Bokma) de liefde van zijn echtgenote Christine (Janni Goslinga) te herwinnen. Hij weet niet dat zij een buiten-echtelijke relatie is begonnen met

Adam Brant (Hans Kesting), de kleinzoon van een verstoten familielid. Nadat dit overspel tot een eerste sterfgeval heeft geleid, gebruikt hun dochter Lavinia (Halina Reijn) haar zenuwzieke broer Orin (Jochum ten Haaf) om wraak te nemen op de aanstichters van het kwaad. Maar ook dat blijft niet zonder gevolgen.

Bokma is ontroerend als de autoritaire vader die zich plotseling van zijn meest kwetsbare kant laat zien. Goslinga zet een prachtig kreng neer, terwijl Reijn laat zien dat er op dit moment geen actrice in Nederland rondloopt die mooier (en makkelijker) in huilen uitbarst. Alleen de speciaal voor deze voorstelling aangezochte Ten Haaf - die als Vincent van Gogh triomfen vierde op de podia van Londen en New York - moet met zijn uitbundige manier van spelen nog wennen aan het strakke keurslijf waarin Van Hove zijn

acteurs pleegt te persen.

Opvallend aan de vormgeving is het multimediale aspect: met videobeelden, een chatbox en een sfeerverhogende soundtrack voegt Van Hove een extra dimensie toe aan O'Neills tijdloze toneelstuk. Het idee om sommige acteurs bepaalde scènes in hun blote kont te laten spelen, lijkt vooral bedoeld om de tongen los te maken, maar doet niks af aan

de impact van *Rouw siert Electra*, dat op indringende wijze laat zien hoever mensen bereid zijn te gaan voor een beetje liefde.

Rouw siert Electra door Toneelgroep Amsterdam. Gezien: 15 november, Toneelschuur Haarlem. Tournee door België en Nederland t/m 20 december. Voor meer info: www.toneelgroepamsterdam.nl

Onbedwingbaar verlangen naar liefde

Interactieve humor in 'Leuk voor later' Lever een kater om Sier

Help je in 1000 v. Christus met